Пліній старший, Гай Пліній Секунд (Gaius Plinius Secundus; 23–79) – рим. письменник, природознавець, військ. і політ. діяч. Його твір "Природнича історія" вважається першою європ. енциклопедією. У ній описується, зокрема, пд. сучасної території України: фізична географія, флора, фауна, міста, населення, корисні копалини. Твір П.С. є важливим джерелом із давньої топонімії України, розселення і руху численних народів її територією. За допомогою даних "Природничої історії" можна простежити динаміку змін берегової лінії Чорного моря за минулі 2 тис. років.

Фома Аквінський (1225 або 1226–1274) відзначився тим, що не дивлячись на духовний сан цікавився давньогрецькою філософією (зокрема, Арістотелем), а пізніше адаптував його трактати для розуміння схоластичного світу.

Фридрих Вильгельм II Прусский (1744,— 1797,)
Крупнейшим зоографом был Гесснер (1516 - 1555), автор обширной «Истории животных» (1551—1558). Главной заслугой исследователей было *описание животных форм.*

Ян Сваммердам (1637 - 1680) був голландським біологом і мікроскопістом. Його робота над комахами продемонструвала, що різні етапи життя комаха - яйце , личинка , лялечка і дорослий - різні форми однієї тварини. У рамках своїх анатомічних досліджень він проводив експерименти зі скорочення м'язів . У 1658 році він першим спостерігав і описував еритроцити . Він був одним з перших, хто використовував мікроскоп у розсіченнях, і його методики залишалися корисними протягом сотень років.

Франческо Стеллути (1577 –1652) был итальянским эрудитом, который работал в областях математики, микроскопии, литературы и астрономии. (итальянский ученый, врач и анатом. Один из первых применил микроскоп (микроскоп Галилея с вогнутым окуляром) для изучения анатомии животных, в частности)

МАЛЬПИГИ, МАРЧЕЛЛО (Malpighi, Marcello) (1628–1694), итальянский врач, физиолог и анатом. Основные работы Мальпиги посвящены микроскопической анатомии животных и растений. Ученый первым применил микроскоп для изучения строения мозга, сетчатки, нервов, селезенки, почек и др. Используя микроскоп со 180-кратным увеличением, описал (1661) сеть капиллярных сосудов, соединяющих артерии с венами, чего не удалось сделать У.Гарвею, открывшему кровообращение.

Антоні ван Левенгук (нід. *Antoni van Leeuwenhoek*; 1632,— 1723,) — голландський натураліст, який значно вдосконалив мікроскоп, основоположник наукової мікроскопії, член Лондонського королівського товариства (з 1680 року), вперше в історії за допомогою свого мікроскопу спостерігав мікроскопічну будову різних

форм живих організмів. Серед іншого Левенгук першим відкрив еритроцити, описав бактерії, найпростіші, сперматозоїди, будову очей комах і м'язових волокон, знайшов і описав багато інфузорій, гідр тощо.

«Леопольдина» — старейшее немецкое общество естествоиспытателей, ставшее национальной Академией наук Германии. Основана в 1652 году врачом И. Л. Баушем в Швайнфурте как Academia Naturae Curiosorum. Находится под патронатом Федерального президента Германии. Император Священной Римской империи Леопольд I в 1687 году утвердил её в качестве *Академии Священной Римской империи имени императора Леопольда для наблюдения природы*, дав эпитет *Leopoldina*,откуда она и получила название «Леопольдина».
В ноябре 2007 года немецкий министр науки Аннетта Шаван анонсировала переименование академии *Leopoldina* в «**Немецкую академию наук**»

Ло́ндонское корола́вское о́бщество по разви́тию зна́ний о приро́де, в просторечии **Королевское общество** (англ. *The Royal Society of London for the Improvement of Natural Knowledge*) — ведущее научное общество Великобритании, первое научное общество в мире[1].; создано в 1660 году и утверждено королевской хартией в 1662 году. Девиз общества — «Nullius in verba» (с лат. — «Ничего со слов») — означает, что доказательством должны служить эксперименты, расчёты, но никак не слова авторитетов.

Жозеф Піттон де Турнефор (фр. *Joseph Pitton de Tournefort*; 1656,— 1708,— французький ботанік, лікар та мандрівник, піонер вивчення вертикальної зональності рослинного покриву, розробив систематичний розподіл рослин. Член Французької Академія наук (1691), професор ботаніки Королівського саду лікарських рослин (1688), професор медицини в Колеж де Франс (1702).

Мішéль Адансóн (фр. *Michel Adanson*; 1727 —1806) — французький (за походженням шотландець) натураліст, дослідник Західної Африки.
В 1749-54 роках вивчав природні умови та рослинний світ басейну річок Сенегал та Гамбія. Велике наукове значення мала книга «Природнича історія Сенегалу» (1757).

Жорж-Луї Леклерк де Бюффон (фр. *Georges-Louis Leclerc de Buffon*), також просто **Бюффон**, 1707, -1788,) — французький натураліст, ботанік, вулканолог, орнітолог, фізик, математик, перекладач, біолог, зоолог, філософ, ентомолог, письменник XVIII століття . Основна праця Бюффона — «Природнича історія» в 36 томах. Висловив ідею про єдність рослинного і тваринного світу. Автор так званої задачі Бюффона. Член Паризької академії наук.

Ернст Ге́нріх Філі́пп А́вгуст Ге́ккель (нім. *Ernst Heinrich Philipp August Haeckel*; 1834, 1919,) — німецький природодослідник і філософ,. біолог, лікар, зоолог, філософ, натураліст, митець, еколог, орнітолог, викладач університету, іхтіолог
Ернест Геккель виявив, описав і назвав тисячі нових видів, зробив карту генеалогічного дерева, що стосується всіх життєвих форм, і створив багато термінів в біології, зокрема тип, філогенез, екологія і царство Найпростіші. Геккель підтримував роботу Чарльза Дарвіна в Німеччині й розвивав спірний біогенетичний закон, що стверджує, що біологічний розвиток індивідуальних організмів, або онтогенез, є паралельним та підсумовує повний еволюційний розвиток різновидів, або філогенез: «Онтогенез є рекапітуляцією філогенезу».

Степа́н Петро́вич Крашени́нников (1711— 1755,)— русский ботаник, этнограф, географ, путешественник, исследователь Сибири и Камчатки, автор знаменитой книги «Описание земли Камчатки» (1756). Изучал животній мир.
Адъюнкт натуральной истории и ботаники Петербургской Академии наук (1745). Первый русский профессор натуральной истории и ботаники Академии наук (1750). Ректор Университета Академии наук и инспектор Академической гимназии (1750).

Іва́н Іва́нович Шмальга́узен (1884, —1963,) — український і російський еволюційний біолог, зоолог, морфолог, академік АН УРСР (з 1922), АН СРСР (з 1935) і Німецької академії наук (з 1960)[1]. Розробив теорію стабілізуючого добору і був однією з центральних фігур у створені сучасної синтетичної теорії еволюції.
Ива́н Ива́нович Шмальга́узен —Всемирно известный теоретик эволюционного учения XX столетия. Академик АН СССР, АН УССР. Почётный член Германской академии естествоиспытателей «Леопольдина», Германской академии наук, Академии зоологии в Агре